

244

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 maja 1960 r.

w sprawie stosowania przepisów ustawy dewizowej do osób czasowo przebywających za granicą lub w kraju oraz zezwolenia dla tych osób na niektóre czynności obrotu wartościami dewizowymi.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. „Krajowcami dewizowymi” w rozumieniu polskich przepisów dewizowych są obywatele polscy stale zamieszkali w Polsce oraz obywatele polscy przybyli z zagranicy na podstawie paszportów konsularnych na pobyt stały w kraju, a ponadto inne osoby, które na podstawie zezwolenia właściwych władz polskich przybyły do Polski na pobyt stały lub w czasie pobytu w Polsce zezwolenie takie uzyskały.

§ 2. 1. Osoby wymienione w § 1 są krajowcami dewizowymi również w okresie ich czasowego pobytu za granicą.

2. Za czasowy pobyt tych osób za granicą uważa się przebywanie ich za granicą:

- 1) w celach służbowych lub prywatnych, np. dla załatwienia spraw, odwiedzin rodziny, turystycznych itp.;
- 2) w związku z zatrudnieniem ich:
 - a) w polskich przedstawicielstwach dyplomatycznych, konsularnych lub innych przedstawicielstwach korzystających z prawa zakrajowości,
 - b) w zagranicznych oddziałach lub innych przedstawicielstwach (placówkach) krajowych przedsiębiorstw, instytucji i organizacji,
 - c) w cudzoziemskich przedsiębiorstwach, instytucjach i organizacjach, jak również na morskich statkach bandery zagranicznej;
- 3) w celach szkoleniowych i naukowych;
- 4) w charakterze członków rodziny i innych domowników z kraju — razem z osobami wymienionymi w pkt 1—3.

3. Pracowników polskich przedstawicielstw za granicą przebywających tam w związku z zatrudnieniem ich w tych przedstawicielstwach, którzy dotychczas uznani byli za cudzoziemców dewizowych, uważa się za osoby czasowo przebywające za granicą, tj. za krajowców dewizowych.

§ 3. Ograniczenia i obowiązki, przewidziane przez ustawę dewizową i przepisy na jej podstawie wydane dla osób będących krajowcami dewizowymi (§ 1), dotyczą tych osób także w okresie czasowego ich pobytu za granicą (§ 2).

§ 4. Zezwala się krajowcom dewizowym czasowo przebywającym za granicą na zawieranie z cudzoziemcami dewizowymi umów o odpłatne świadczenie przez krajowców dewizowych w czasie pobytu za granicą pracy, usług lub dzieła.

§ 5. 1. Osoby wymienione w § 2 uprawnione są w czasie pobytu za granicą dysponować posiadanymi tam zagranicznymi środkami płatniczymi z tytułu:

- 1) wynagrodzenia za pracę, dodatków walutowych do uposażenia, dodatku instalacyjnego (pobieranych przez osoby wymienione w § 2 ust. 2 pkt 2 lit. a—b),
- 2) zaliczki na koszty podróży za granicą, z zachowaniem przy dysponowaniu celów, granic i warunków wydatkowania, określonych przepisami o należnościach osób odbywających podróże poza granicami kraju,
- 3) oszczędności na dietach,
- 4) wywozu za granicą z zezwoleniem dewizowym, z zachowaniem przy dysponowaniu celów i warunków wydatkowania,

a w braku określenia ich w zezwoleniu — na dowolne cele.

2. Osoby wymienione w § 2 ust. 2 pkt 1 oraz członkowie ich rodzin i inni domownicy mogą dysponować w czasie pobytu za granicą zarobkami tam osiąganymi tylko na cele, w granicach i na warunkach, określonych przepisem § 16 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. z 1952 r. Nr 21, poz. 137 i z 1956 r. Nr 50, poz. 223) oraz przepisami zarządzenia Ministra Finansów z dnia 14 sierpnia 1958 r. w sprawie zezwolenia na dysponowanie częścią zagranicznych środków płatniczych uzyskiwanych przez osoby fizyczne za niektóre prace wykonywane w obrocie z zagranicą (Monitor Polski Nr 69, poz. 402).

3. Osoby wymienione w § 2 ust. 2 pkt 2 i 3 oraz członkowie ich rodzin i inni domownicy mogą dysponować w czasie pobytu za granicą zarobkami tam osiąganymi do pełnej ich wysokości.

4. Uprawnienie do dysponowania, o którym mowa w ust. 1 i 3, dotyczy również dokonywania lokat pieniężnych za granicą, z zastrzeżeniem przewidzianym w przepisie § 7 ust. 1.

§ 6. Przyjmowanie przez osoby wymienione w § 2 od osób zamieszkałych w kraju zleceń dokonania jakichkolwiek wypłat za granicą oraz przyjmowanie przez nie od cudzoziemców dewizowych zleceń dokonania jakichkolwiek wypłat w kraju, jak również realizowanie tego rodzaju zleceń (tzw. clearing prywatny) podlega ograniczeniom przewidzianym w ustawie dewizowej i jest bez osobnego zezwolenia dewizowego niedopuszczalne.

§ 7. 1. Osoby, które czasowo przebywały za granicą (§ 2) zobowiązane są zgłosić po zakończeniu pobytu (powrocie do kraju) pozostawione za granicą mienie oraz należności pieniężne przypadające od zagranicy — stosownie do przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie zgłaszania mienia posiadanego za granicą oraz należności od zagranicy (Dz. U. Nr 21, poz. 138). Pracownicy, których funkcje powodują powtarzające się wyjazdy za granicę, np. marynarze statków bandery polskiej, kurierzy dyplomatyczni itp., powinni dopełnić zgłoszenia z chwilą ustania tych funkcji.

2. Ponadto osoby wymienione w ust. 1 zobowiązane są pobrać należne od zagranicy kwoty, stosownie do przepisów § 12 i § 13 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej.

3. Wykonanie obowiązku pobrania wymagalnej należności zagranicznej (ust. 2), co do której nie uzyskano zezwolenia na zadysponowanie, może nastąpić tylko w formie zlecenia przekazania jej w drodze bankowej do kraju lub zlecenia odbioru, udzielonego polskiemu przedstawicielowi dyplomatycznemu lub konsularnemu (§ 17 rozporządzenia powołanego w ust. 2), jakiegokolwiek zaś inne dyspozycje, np. wypłacenia do rąk osoby trzeciej lub na rachunek w banku zagranicznym itp., są niedopuszczalne.

§ 8. Zezwala się osobom czasowo przebywającym za granicą (§ 2), a przybywającym w tym okresie do kraju w celach służbowych, spędzenia urlopu itp., na powrotny wywóz za granicą wartości dewizowych przywiezionych przez

te osoby do kraju i zadeklarowanych w imiennej deklaracji przywozu, potwierdzonej przez graniczne organy kontroli dewizowej.

§ 9. „Cudzoziemcami dewizowymi” w rozumieniu polskich przepisów dewizowych są: obywatele polscy przebywający stale za granicą, tj. inni niż przebywający tam w celach określonych w § 2 ust. 2, oraz inne osoby zamieszkałe stale za granicą.

§ 10. 1. Osoby wymienione w § 9 są cudzoziemcami dewizowymi również w okresie czasowego ich pobytu w Polsce.

2. Za czasowy pobyt tych osób w Polsce uważa się ich pobyt:

- 1) w celach służbowych lub prywatnych, np. dla załatwienia spraw, odwiedzin rodziny, turystycznych itp.;
- 2) w związku z zatrudnieniem ich:
 - a) w obcych przedstawicielstwach dyplomatycznych, konsularnych lub innych przedstawicielstwach w Polsce korzystających z prawa zakrajowości,
 - b) w krajowych oddziałach lub innych przedstawicielstwach (placówkach) macierzystych zagranicznych przedsiębiorstw, instytucji i organizacji,
 - c) w polskich przedsiębiorstwach, instytucjach lub organizacjach;
- 3) w celach szkoleniowych i naukowych;
- 4) w charakterze członków rodziny i innych domowników z zagranicy — razem z osobami wymienionymi w pkt 1—3.

3. Obywateli państw obcych, którzy według przepisów dotychczasowych stali się krajowcami dewizowymi na skutek przebywania w Polsce przez okres co najmniej 6 miesięcy i posiadania tu źródła utrzymania, uważa się za osoby czasowo przebywające w Polsce, tj. za cudzoziemców dewizowych, chyba że uzyskali zezwolenie władz polskich na pobyt stały w Polsce.

§ 11. Ograniczenia przewidziane przez ustawę dewizową i przepisy na jej podstawie wydane, a odnoszące się do cudzoziemców dewizowych (§ 9), dotyczą odpowiednio tych osób także w okresie ich pobytu w Polsce (§ 10).

§ 12. Sprzedaż cudzoziemcom dewizowym przebywającym w Polsce rzeczy powszechnego użytku oraz świadczenie im usług w obrocie wewnętrznym w kraju za zapłatą w złotych nie podlega ograniczeniom dewizowym. Natomiast kupno rzeczy od cudzoziemców dewizowych oraz korzystanie odpłatnie z ich usług w obrocie wewnętrznym w kraju dopuszczalne jest tylko po uzyskaniu zezwolenia dewizowego, z wyjątkiem kupna rzeczy i odpłatnego korzystania z usług, o których mowa w § 16.

§ 13. Ograniczenia, o których mowa w § 6, mają odpowiednio zastosowanie również do udzielania i przyjmowania zleceń wypłaty w stosunkach między krajowcami dewizowymi a przebywającymi w kraju cudzoziemcami dewizowymi oraz do realizowania wypłat za pośrednictwem tych cudzoziemców.

§ 14. Zezwala się na pobieranie przez stypendystów cudzoziemców dewizowych oraz na wypłacanie im w kraju w złotych kwot stypendiów przyznanych na podstawie obo-

wiązujących przepisów polskich oraz porozumień między państwowych.

§ 15. Zezwala się na zawieranie między krajowcami dewizowymi a cudzoziemcami dewizowymi przebywającymi w Polsce (§ 10) umów o pracę, jeżeli nie kolidują one z przepisami o zatrudnianiu cudzoziemców, pod warunkiem, że w umowie wynagrodzenie określone będzie w złotych, z klauzulą wypłaty w kraju i bez obowiązku pracodawcy przekazywania wynagrodzenia w całości lub w części za granicę. Zezwala się również na dokonywanie wypłat w złotych w kraju z umów odpowiadających tym warunkom.

§ 16. 1. Zezwala się obywatelom państw obcych (wymienionym w § 10 ust. 3 i innym), czasowo przebywającym w Polsce w dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia i wykonującym tu przemysłowe, rzemieślnicze, rolnicze, handlowe lub inne zajęcia zarobkowe na podstawie uprawnień udzielonych im przez właściwe władze polskie, na sprzedaż za złote w obrocie wewnętrznym w kraju wyrobów przez nich w Polsce wytwarzanych oraz odpłatne świadczenie za złote w tym obrocie usług, w granicach i na warunkach przewidzianych wymienionymi uprawnieniami.

2. Cudzoziemcy, przybywający do Polski na pobyt czasowy po dniu wejścia w życie niniejszego zarządzenia, mogą wykonywać zajęcia, o których mowa w ust. 1, po uzyskaniu na to zezwolenia dewizowego.

§ 17. Zezwoleń, o których mowa w §§ 14, 15 i 16, udziela się pod warunkiem, że korzystający z nich cudzoziemcy dewizowi dokonywać będą w kraju kupna rzeczy za złote od cudzoziemców dewizowych nie posiadających takich zezwoleń oraz korzystać będą odpłatnie za złote z ich usług tylko po uzyskaniu na to osobnego zezwolenia dewizowego.

§ 18. Zezwala się cudzoziemcom dewizowym przebywającym w Polsce i zatrudnionym tu na podstawie umów o pracę (§ 15) lub wykonującym przemysłowe, rzemieślnicze, rolnicze lub handlowe zajęcia zarobkowe albo usługi (§ 16) na lokowanie pieniędzy polskich na rachunkach w krajowych bankach i instytucjach kredytowych oraz na książeczkach oszczędnościowych. Nie wyklucza to posiadania przez nich bankowych rachunków zagranicznych, otwieranych i prowadzonych z zachowaniem zasad przewidzianych w §§ 18—21 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej.

§ 19. Z dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia:

- 1) postanowienia okólnika Komisji Dewizowej nr 4/I z dnia 31 marca 1949 r. w sprawie wykładni przepisów dekretu dewizowego o cudzoziemcach (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr 14, poz. 90) oraz
- 2) postanowienia zarządzenia Komisji Dewizowej nr 48 z dnia 13 października 1949 r. w sprawie świadczeń i wypłat na rzecz cudzoziemców zatrudnionych w Polsce (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr 38, poz. 265) — nie mają nadal zastosowania.

§ 20. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole